

лика и общи закони помежду имъ ; тогазь той мысли, и неговото произведение са зве *понятіе*, *идея*, *мысль* ; а силата съ която духътъ ни дѣйствува въ мышленъето, казва са *умъ*, *разумъ* (*ratio*). Слѣдователно, понятіята сѣ образы на същества видими или *вещественны* и невидими или *отвлеченны*. Общо, нѣма мысль безъ понятіе, и мыслъта е вынѣгы таквази, каквыто сѣ понятіята, които ѣ сѣставятъ.

Тѣй напр. : 1) *Силъзтъ е по-блъз отъ млькото* — ето една мысль *вещественна*, защото сичкытъ понятія въ нея сѣ *вещественны*, именованы, видими ; 2) *Пространството е една неизмъримостъ безъ предѣлы*. — Ето мысль *отвлеченна*, защото сичкытъ понятія, които ѣ сѣставятъ, сѣ *отвлеченны*.

Двѣ идеи или двѣ понятія, които сближавамы една съ друга въ ума сѣ безъ да ги изречемъ, образувать туй което са казва *сжжденіе* (*judement*) ; а сжщитѣ тѣзи идеи изречены, сѣставятъ едно *предложеніе* (*proposition*). Напр. като кажемъ : *земята е плодonoсна*, ный изричамы едно сжжденіе, и образувамы едно предложеніе.

Много сжжденія, сравнены помежду си или изведены едно отъ друго, правѣтъ туй което са казва *разсжжденіе* или *умозаключеніе* (*raisonnement*). Тѣй : *нѣма дѣйствіе безъ причина ; но понеже свѣтътъ сжществува безъ да смы го създали ный, трѣба да има една причина възгъ отъ насъ и по силна отъ насъ, която го е създала : тѣзи причина неможе да бжде друга освнѣз Богъ ; слѣд. Богъ сжществува*. Туй сега е едно разсжжденіе или *умозаключеніе*.

Сѣко разсжжденіе лъжовно или криво казва са *парадолизъмъ* (*paralogisme*) ; причината за него е по-често незначіето или лишеніето на правотата въ сжжденіето.

Сѣко разсжжденіе лъжовно или правдоподобно, което